

Dr Jeffrey Niehaus, Teologia biblijna, Sesja 1, Przymierze Adamowe, Część 1

© 2024 Jeffrey Niehaus i Ted Hildebrandt

To jest dr Jeffrey Niehaus i jego wykład na temat teologii biblijnej. To jest sesja 1, Przymierze Adamowe, część 1.

Cześć, jestem Jeff Niehaus. Uczę Starego Testamentu i teologii biblijnej w Seminarium Gordon-Conwell i jestem tu dzisiaj, aby porozmawiać z wami o przymierzach biblijnych. Przejdziemy przez każde przymierze, porozmawiamy o jego istotnych cechach i naturze oraz o tym, jak wpisuje się w ogólny wzór tego, co Pan czyni z ludźmi na przestrzeni dziejów przed i po upadku. Chciałbym zacząć od przedstawienia wam tego: cóż, nie wiem, jak to się tutaj pokaże, ale tak jest.

Czy to wystarczająco duże, jak myślisz? To strona z końca Prolegomena mojej Biblijnej Teologii, pierwszego tomu, i przedstawia różne schematy przymierza, które zostały zaproponowane, kilka z nich całkiem niedawno. Tak więc, klasyczna rzecz, która nazywa się teologią przymierza, ludzie używają tego terminu bardzo luźno, ale teologia przymierza rozumiana klasycznie to coś, co powstało w XVII wieku i być może najbardziej znaną jej artikulacją jest Wyznanie Westminsterkie. Ale idea jest taka, że miałeś przymierze Adama, które było przymierzem uczynków, a idea jest taka, że ponieważ wszystkie przymierza pociągają za sobą uczynki, a widzisz, następną kategorią jest przymierze łaski, cóż, wszystkie przymierza są łaskawe, ponieważ idea łaski jest taka, że jest to dar i nie byłoby bosko-ludzkiego przymierza, gdyby Pan go nie dał.

Dlaczego więc przymierze uczynków? Dlaczego przymierze łaski? Według tego modelu myślenie jest takie, że przed upadkiem Adam i jego żona mogli wykonać pracę; mogli zrobić wszystko, co było potrzebne do wypełnienia przymierza, dlatego nazywa się to przymierzem uczynków. Po upadku niemożliwe jest, aby jakkolwiek istota ludzka wypełniła całkowicie jakiekolwiek wymagania przymierza Boga, więc wszystko to musi zostać rozważone. Następnie te przymierza mogą istnieć i trwać dzięki łasce. A wszystkie biblijne przymierza po przymierzu Adama są zgrupowane razem i nazywane przymierzem łaski.

Teraz jest kilka problemów z użyciem tej terminologii. Po pierwsze, w starożytnym świecie nikt nie wrzuciłby do jednego worka kilku powiązanych, a jednak różnych przymierzy i nie nazwałby ich jednym przymierzem, więc nie jest to użycie terminu przymierze zgodne ze sposobem, w jaki używano tego słowa; koncepcja ta była używana na starożytnym Bliskim Wschodzie. Innym problemem jest to, że przymierze Noego jest przymierzem wspólnej łaski i jest w rzeczywistości odnowieniem

przymierza Adamowego, a mimo to schemat przymierza łaski łączy je z przymierzem Abrahamowym poprzez nowe, które są wszystkimi specjalnymi przymierzami łaski.

Tak więc powszechna łaska oznacza, że jest to przymierze dane każdemu na świecie, i to jest prawdą w przypadku Adamowego i Noego. Są one kontynuowane. Każdy rodzi się pod nimi. Zgodnie z przymierzem Adamowym, na przykład, i Noego, wszyscy jesteśmy płodni i rozmnażamy się, a większość z nas jest.

Wypełniamy ziemię, podporządkowujemy ją sobie, umieramy, co było jednym z problemów, które wynikły z nieposłuszeństwa wobec przymierza Adama itd. Podczas gdy przymierze Abrahama zaczyna się, gdy planeta zawiera z nim specjalne przymierze, a to ma związek ze zbawieniem. Przymierza Adama i Noego nie mają nic wspólnego ze zbawieniem, a po prostu utrzymują planetę w ruchu.

Aby specjalny program łaski Bożej zbawienia mógł się odbyć i trwać na tej planecie. Tak więc Abrahamic jest początkiem tego, a nowe przymierze jest jego kulminacją. Ale ten klasyczny schemat XVII wieku zaciemnia to wszystko.

I trzeba zrozumieć, z całą miłością i uczciwością, że w XVII wieku ludzie nie wiedzieli, czym były starożytne bliskowschodnie przymierza i traktaty. Więc to był ich najlepszy sposób na wyrażenie i zrekonstruowanie programu, który ma Bóg, a biorąc pod uwagę to, co wiedzieli, to nie jest zła próba. Ale możemy zrobić lepiej, ponieważ wiemy więcej.

Schemat, który został zaproponowany bardziej niedawno, został zaproponowany przez Johna Waltona w jego książce *The Covenant*. Walton prawidłowo zdaje sobie sprawę i pokazuje, że przymierze Noego różni się od przymierza Abrahama poprzez nowe, ponieważ jest przymierzem łaski wspólnej, podczas gdy pozostałe są łaską szczególną. Jednak robi to samo, co klasyczni teologowie przymierza w XVII wieku, używając terminu przymierze, aby objąć szereg różnych, choć powiązanych, przymierzy.

I tak bierze wszystkie specjalne przymierza łaski i nazywa je przymierzem. Zauważycie również, że moim zdaniem nie jest to dobre użycie terminologii, ponieważ, znowu, nie używa terminu przymierze w sposób, w jaki starożytny człowiek Bliskiego Wschodu lub biblijny człowiek by go zrozumiał. A my chcemy zrozumieć Biblię tak, jak oni ją rozumieli.

Zauważysz w jego rekonstrukcji, że nie ma przymierza Adamowego. Jest więc jednym z mniejszości uczonych, którzy uważają, że przymierza Adamowego nigdy nie było. I wkrótce porozmawiamy o tym znacznie więcej.

Inny sposób patrzenia na to wszystko zaproponował William D'umbrell, a Scott Haefemann również przyjął ten pogląd, że wszystkie przymierza stanowią jeden

związek przymierza, lub nawet można powiedzieć jedno przymierze. I w rzeczywistości, jeśli masz jeden związek przymierza, masz jedno przymierze. Nie ma tu żadnej prawdziwej różnicy.

To oczywiście zaciera wszystkie rozróżnienia, o których mówiliśmy. Co więcej, ma swoje własne problemy. Teraz tylko napomknę o jednym, ale przyjrzymy się mu ponownie później.

Jeśli powiemy, że wszystkie te przymierza ucieleśniają jeden związek przymierza, cóż, rozważmy związek, jaki dana osoba miała z Panem pod przymierzem Mojżeszowym. Musiał przestrzegać wszystkich tych zasad. Jeśli zgrzeszył, musiał przyprowadzić zwierzę i kazać je zabić w świątyni itd.

Cóż, jak mówi List do Hebrajczyków, krew byków i kozłów nie może zgładzić grzechu. Te rzeczy były tylko typologiczne. A co więcej, nie ma już świątyni, nie ma już kapłaństwa, do którego można by złożyć ofiarę.

I w rzeczywistości Chrystus jest naszą ofiarą, całkowicie wystarczającą. Więc nie musimy nic z tego robić. Co więcej, mamy w sobie Ducha Świętego, ponieważ oni nie mieli go pod przymierzem, i o tym porozmawiamy.

Tak więc relacja, którą mamy z Bogiem w ramach nowego przymierza, jest zupełnie inna, strukturalnie i dynamicznie, od relacji, jaką miała osoba w ramach przymierza Mojżeszowego, na przykład. Tak więc, nie ma sensu mówić o jednej relacji przymierza. Więc co proponujemy tutaj? Proponuję tutaj coś, co uważam za prawdziwe w odniesieniu do sposobu, w jaki koncepcja przymierza była używana na starożytnym Bliskim Wschodzie i w Biblii.

Przymierze Adamowe, o którego istnieniu będziemy dyskutować, i przymierze Noego razem stanowią, oba są przymierzami łaski wspólnej. Ponieważ przymierze Noego odnowiło przymierze Adamowe, dobrym sposobem na połączenie tego byłoby utworzenie jednego pakietu prawnego. Co to oznacza? Oznacza to, że każdy na świecie żyje obecnie pod oboma tymi przymierzami, niezależnie od tego, czy uważa, że istnieje Bóg, czy nie.

Dobrym przykładem tego w dalszej części Biblii jest przymierze Mojżeszowe. Pan zawiera przymierze z Izraelem na Synaju. Odnowia to przymierze z następnym pokoleniem w Księdze Powtórzonego Prawa na równinach Moabu.

Tak więc przymierze, przymierze mojżeszowe, przymierze synajskie i jego odnowienie, przymierze moabskie, nazwijmy je Księgą Powtórzonego Prawa, razem tworzą jeden pakiet prawny. Tak więc, jeśli zapytasz dziś jakiegokolwiek żydowskiego wierzącego, cóż, to jest osoba, która myśli, że jest pod przymierzem mojżeszowym i

nie wierzy, że Jezus jest Chrystusem. Jeśli go zapytasz, cóż, czy jest pod przymierzem synajskim czy moabskim? Pomyśli, cóż, wiesz, o czym mówisz? To jedno przymierze.

I rzeczywiście, Nowy Testament odnosi się do nich razem jako do nomos, prawa. To dobry przykład i myślę, że może pomóc rzucić światło na to, co dzieje się z przymierzem Adama i Noego. Powinienem dodać, że na starożytnym Bliskim Wschodzie wiele z tego odnosi się oczywiście do hetyckiej formy traktatu i ich praktyk.

Kiedy cesarz hetycki odnowił przymierze, traktat z synem króla, który był jego wasalem, więc syn jest nowym wasalem, oba razem, traktat, który suweren, cesarz, król hetycki miał z królem wasalnym, i traktat, którym jest teraz, odnawia go z synem zmarłego króla, razem te dwa traktaty tworzą jeden prawny pakiet. A sposób, w jaki Hetyci to wyrazili, był umową, którą twój ojciec miał ze mną, ty teraz masz ze mną. Więc to tylko krótki szkic tego wszystkiego.

A co z przymierzami specjalnej łaski? Cóż, są one bardzo ze sobą powiązane, a jednak każde jest inne. Mówiliśmy na przykład o różnicach między Mojżeszowym a Nowym Przymierzem. Istnieją cztery przymierza specjalnej łaski lub objawienia i oto one.

A przymierze Abrahama, jak ludzie zrozumieli, i jak zobaczymy i o tym porozmawiamy, ucieleśnia zapowiedzi lub obietnice, antycypacje Mojżeszowego, Dawidowego i Nowego. I będziemy argumentować, że przymierza Abrahama, Mojżeszowego i Dawidowego nie funkcjonują już jako przymierza, ponieważ wszystkie zostały przyjęte i wypełnione w Nowym Przymierzu przez Chrystusa. Można więc powiedzieć, że w pewnym sensie żyją one nadal w Nowym Przymierzu, ale żadne z nich już nie funkcjonuje.

Przymierze Abrahama, znakiem tego jest obrzezanie, a my nie mamy być już obrzezani jako znak przymierza. Tak więc, jeśli znak, który jest potrzebny do wejścia do przymierza Abrahama został zniesiony, to przymierze nie może już funkcjonować. Wiemy, że przymierze Mojżesza nie funkcjonuje już jako przymierze.

List do Hebrajczyków mówi, że przemija. To nie było wystarczające. W Liście do Kolosan 2 jest powiedziane, że Chrystus przybił to do krzyża.

On to anulował. A przymierze Dawidowe, oczywiście, zostało wypełnione w Chrystusie. On jest teraz Królem Królów i nie będzie innego króla nad Izraelem, nawet nad prawdziwym Izraelem, Izraelem Boga, którym jest kościół.

To jest szkic. To jest antycypacja tego, dokąd zmierzamy. I zaczniemy od przyjrzenia się przymierzemu Adama lub przymierzemu stworzenia.

Dobrze, i to krótko podsumuję, ale możecie mieć przed sobą te same słowa, niektóre z idei, których użyliśmy, o których mówiliśmy w sposób wprowadzający. Z Wyznania Westminsterkiego, pierwsze przymierze zawarte z człowiekiem było przymierzem uczynków, w którym życie zostało obiecane Adamowi, a w nim jego potomstwu pod warunkiem doskonałego i osobistego posłuszeństwa. A potem człowiek, przez swój upadek, uczyniwszy się niezdolnym do życia przez to przymierze, Panu spodobało się zawrzeć drugie, powszechnie nazywane przymierzem łaski, w którym swobodnie oferuje grzesznikom życie i zbawienie przez Jezusa Chrystusa, wymagając od nich wiary w Niego i tak dalej.

Oczywiście, jest tam wiele prawdziwych rzeczy. Problem, jak wskazaliśmy, to charakterystyki, przymierze uczynków i przymierze łaski, które nie są prawdziwe w odniesieniu do sposobu, w jaki termin przymierze był używany w starożytnym świecie lub w Biblii, prawdopodobnie. Następnie książka Johna Waltona.

Jeśli polegamy na tekście biblijnym, aby zidentyfikować takie przymierza, to znaczy bosko-ludzkie przymierza dla nas, znajdujemy pierwsze przymierze w czasach Noego. Teraz, jak za chwilę się okaże w notatkach, jest tu problem, który uczeni czasami popełniają, jeśli mogą tak powiedzieć. A mianowicie, uważają, że jeśli nie ma terminu, to nie ma rzeczy.

I to po prostu nie jest zrównoważony punkt widzenia. Ale o to właśnie chodzi. Mówi, że przymierze Adama nie jest nazywane przymierzem, co jest całkiem prawdą.

Dlatego nie ma tam przymierza. Następnie kolejnym punktem jest to, że podczas gdy przymierze z Noem wyraźnie przedstawia porozumienie między Bogiem a człowiekiem, ponieważ rzeczywiście jest nazywane przymierzem w opowieściach o Noem, nie powinno być włączone do programu specjalnego objawienia Boga. I jak powiedzieliśmy, to jest, całkowicie się z tym zgadzamy.

To jest powszechna łaska, a nie szczególna łaska. Podobnie Anthony Herkimer w swojej książce o obrazie Boga, która jest bardzo dobrą książką, zauważa, że, cóż, jeśli chodzi o przymierze Adamowe, Biblia nie nazywa tego układu przymierzem. Ale wtedy ktoś powie, cóż, a co z Ozeaszem 6-7? Podobnie jak Adam, złamali przymierze.

Jest to dwuznaczne, w istocie, ponieważ w końcu w języku hebrajskim termin Adam może po prostu oznaczać człowieczeństwo. Jeśli oznacza człowieczeństwo, to może odnosić się do przymierza Noego. I w istocie, jak zobaczymy, wydaje się to być wskazane w Księdze Izajasza 24.

Ale znowu, fakt, że termin ten nie jest używany, nie oznacza, że rzecz nie istnieje. Biblia nie nazywa Boga ani jednym, ani drugim. A jednak Bóg jest Bogiem trójjedynym.

Dodałbym, że Biblia nie nazywa Noego prorokiem, ale wydaje się całkiem jasne, biorąc pod uwagę wszystko, co robi, fakt, że słyszy od Boga i przekazuje Jego polecenia oraz pośredniczy w przymierzu, że jest prorokiem. Tak więc, kolejnym punktem tutaj, według Herkimera, jest to, że nie ma żadnych wskazań w tych wczesnych rozdziałach Księgi Rodzaju o przysiędze przymierza lub ceremonii ratyfikacji. To samo dotyczy przymierza Noego, które nadal jest nazywane przymierzem.

Herkimer to dostrzega i mówi, cóż, skoro Biblia wyraźnie nazywa to obdarowanie boską łaską, to znaczy przymierze Noego, przymierzem, musimy również uznać je za takie, nawet jeśli nie ma żadnego zapisu ani o przysiędze przymierza, ani o ratyfikacji przymierza. Jak zobaczymy, są powody, myślę, dla których nie ma ratyfikacji przymierza w przymierzach łaski powszechnej, ale to są główne argumenty Herkimera przeciwko przymierzowi Adamowemu. Cóż, zauważylibyśmy wtedy, że jeśli przymierze Noego można nazwać przymierzem bez przysięgi lub ratyfikacji, przymierze Adamowe może być przymierzem również bez nich.

Cóż, jakie są dowody na przymierze Adamowe? To jest coś, co po raz pierwszy zaproponowałem Bogu na Synaju i myślę, że ma to pewne zalety, ale trzeba to zrozumieć. Drugie tysiąclecie p.n.e. Formularz traktatu to coś, co stworzyli Hetyci. Mojżesz użył go do sformułowania bosko-ludzkich przymierzy, a nawet pojawia się w swoich zasadniczych elementach w przymierzach Dawidowym, które jest znacznie późniejsze od Mojżesza.

Pierwsze tysiąclecie p.n.e. Hetycka forma traktatu, raczej, powinnam zauważyć, jest inna. Brakuje jej historycznego prologu. Brakuje jej błogosławieństw, a panującą wówczas potęgą, wielkim imperium, było imperium asyryjskie, a niejeden uczony zauważył, że Asyryjczycy, których można porównać do nazistów z niedawnej historii, którzy rządili z absolutną brutalnością, odbijali zbuntowanych wasali, żywcem obdzierali ich ze skóry, ozdabiali mury miasta, oślepiali, odcinali im ręce itd., nie czuli potrzeby obiecywania błogosławieństw nikomu, kto mógłby przestrzegać ich traktatów, i nie podawali historycznego prologu.

Historyczny prolog i błogosławieństwa są czynnikami motywacyjnymi. Historyczny prolog ma na celu pokazanie dobrych rzeczy, które suweren uczynił dla wasala, więc wasal powinien przestrzegać traktatu. Błogosławieństwa to dobre rzeczy, które bogowie uczynią dla wasala, jeśli wasal będzie posłuszny, więc znowu wasal powinien przestrzegać traktatu.

Myślenie jest takie, że w pierwszym tysiącleciu Asyryjczycy nie czuli potrzeby obiecywania takich rzeczy. Motywował ich strach, a nie obietnice lub próby przypomnienia komukolwiek, jak dobrzy byli dla nich. Tak więc w każdym razie biblijne bosko-ludzkie przymierza w Starym Testamencie są wszystkie równoległe i mają istotne elementy formy Traktatu Drugiego Tysiąclecia, która była w użyciu.

Przy okazji, Mojżesz, wychowany jako książę Egiptu, otrzymałby wykształcenie dyplomatyczne. Byłby w pełni świadomy tej formy. Hetyci i Egipcjanie mieli w tym okresie traktaty.

Co zatem znajdujemy, gdy patrzymy na Genesis 1.1 do 2.3? Odkrywamy, że zawiera ona istotne elementy Traktatu Drugiego Tysiąclecia. Ma tytuł. Tytuł w traktatach wprowadzałby suwerena lub cesarza, wielkiego króla, jak brzmiało to określenie.

A więc co czytamy w Księdze Rodzaju 1.1? Czytamy, że na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Cóż, może to nie brzmieć jak roszczenie do królewskości, ale w starożytnym świecie powszechnie rozumiano, że jeśli bóg był bogiem stwórcą, był królem nad wszystkim i wszelka władza pochodziła od niego. Tak więc osoba w czasach Mojżesza lub później, która czytała Księgę Rodzaju 1.1, zrozumiałaby, że roszczenie jest wysuwane, że ten Elohim, Bóg, jest stwórcą.

On nie jest tylko twórcą, ale jest królem wszystkiego. Jest suwerenem. Jest cesarzem.

Historyczny prolog jest przedstawiony w traktatach jako słowa wielkiego króla. I co z tego? Cóż, chodzi o to, że traktat dla Hetytów miał ustrukturyzować życie wasala. Traktat zawierał wszystkie warunki, na jakich wasal będzie musiał żyć i warunki, którym wasal będzie musiał się podporządkować.

Tutaj masz stworzenie świata przez Pana, przez jego słowa. I tak, Pan, jako wielki król, dosłownie strukturyzuje rzeczywistość, w której wasal, mężczyzna i kobieta będą żyć. I tak jest ta paralela.

W starożytnych traktatach Bliskiego Wschodu są postanowienia, rzeczy, które wasal musiał zrobić, i masz je w Księdze Rodzaju 1.28. Było zeznanie. Było regularne czytanie w traktatach. Chodziło o to, że każdy król miał kopię traktatu.

Każdy król składał swoją kopię w świątyni swoich bogów. Oczywiście mówimy tu o kulturach politeistycznych. I byłyby regularne czytania, aby żaden król nie złamał traktatu nieświadomie.

Oczywiście, mamy to w Dekalogu. Jest on złożony w przybytku. A w Księdze Powtórzonego Prawa, gdy przymierze jest odnawiane, w Księdze Powtórzonego Prawa 17, powiedziano nam, że każdy przyszły król powinien zrobić sobie kopię tego, aby mógł to przeczytać i nie złamać przymierza przez nieuwagę.

Więc jest tam wiele paraleli. Te rzeczy nie istnieją tutaj, ponieważ Bóg nie dał Adamowi i jego żonie pisemnego traktatu. I to jest coś ważnego do zrozumienia w tej narracji i wszystkich innych biblijnych narracjach przymierza.

Nigdy nie mamy dokumentu traktatowego od Pana. Najbliższa jest mu Księga Powtórzonego Prawa. Ale mamy ciąg biblijnych narracji, które ucieleśniają i artykułują przymierza, które zawarł Pan.

To właśnie jest Genesis 1:1 do 2:3. To fragment narracyjny, który wyraża przymierzową strukturę kosmosu przez Boga i umieszcza w nim mężczyznę i kobietę. I tak właśnie te rzeczy są przedstawiane.

I tak, ale oczywiście zrozumiano, że te opowieści utrwalają przymierza, że tak powiem. Na przykład 2 Samuel 7 podaje nam przymierze Dawidowe. Słowo przymierze nigdy tam nie jest użyte.

A jednak rozumie się, że jest to artykulacja przymierza, które Pan zawiera z Dawidem. I przyjrzymy się temu. Cóż, te przymierza również miały świadków.

W traktacie myśl była taka, że jeśli traktat zostanie złamany przez wasala, bogowie sprowadzą karę na łamiącego przymierze, łamiącego traktat. W Księdze Rodzaju 1, 31, prawdopodobnie mamy Boga jako świadka tego, co uczynił. On widzi to wszystko i mówi, że jest to bardzo dobre.

Więc jest świadkiem wszystkiego. Są błogosławieństwa, jak wskazaliśmy. Błogosławi mężczyznę i kobietę i daje im te warunki.

Błogosławi siódmy dzień, Księga Rodzaju 2:3. Jest też element przekleństwa w Księdze Rodzaju 2.17b, gdzie Adamowi powiedziano, że nie wolno jeść owoców tego drzewa. Porozmawiamy o relacji między Księgą Rodzaju 1 a Księgą Rodzaju 2, ale żeby to teraz wyjaśnić w skrócie, Księga Rodzaju 1 daje ogólny obraz. Księga Rodzaju 2 przybliża relację między Bogiem a mężczyzną i kobietą.

Tak więc w pewnym sensie Genesis 2 przybliża Genesis 1.27, gdy czytasz, że Bóg stworzył mężczyznę i kobietę, prawdopodobnie, na swój obraz. I tak, nie jest to niczym niezwykłym w starożytnych bliskowschodnich opowieściach. Dostajesz ogólną relację, a potem przybliżasz niektóre jej aspekty.

Wszystko to oznacza, że to, co czytasz w Księdze Rodzaju 2, jest istotne dla Księgi Rodzaju 1. To dalsza eksploracja narracyjna lub wyjaśnienie natury relacji w tym, co nazywamy przymierzem Adama. Więc kiedy czytasz polecenie i nakaz w Księdze Rodzaju 2:17 lub pozwolenie i nakaz, które wydałeś w odniesieniu do któregośkolwiek z drzew w ogrodzie, ale nie tego jednego drzewa, to jest to rozumiane jako coś, co jest częścią umowy. To jest część relacji Boga z Adamem w tej sprawie, która nie jest nazywana przymierzem w materiale w Księdze Rodzaju 1 lub 2, ani nigdy, ale mam nadzieję, że wyświetlacz pokazuje, że ma wszystkie elementy lub kluczowe elementy, które można znaleźć w starożytnym traktacie bliskowschodnim.

Więc myślę, że jeśli ktoś chce być tutaj bezstronny, musi być skłonny zgodzić się, że te elementy w tej narracji wyrażają relację przymierza. Co później nazwano by relacją przymierza? Teraz, jeśli ktoś chce powstrzymać się od nazywania tego przymierzem, może to zrobić.

Nie wiem, dlaczego ktoś miałby to zrobić, bo to ma wszystkie cechy przymierza. Ma wszystkie elementy. Podniosę tu jeszcze jeden punkt, i to jest źródło tego. I argumentowałem to w tomie pierwszym.

Powszechnie uważa się, że wszystkie te bosko-ludzkie przymierza mają elementy traktatu hetyckiego, więc ci biblijni pisarze wybrali formę, którą można by uznać za formę prawną. Myślę, że jest lepszy sposób patrzenia na Genesis tego wszystkiego, i nie ma tu zamierzonego kalamburu, a mianowicie, że wszystkie bosko-ludzkie przymierza wyrażają coś z natury Boga. Genesis 1:1 do 2:3, opis stworzenia, mówi nam rzeczy o naturze Boga.

On jest wielkim królem. On zapewnia dobre rzeczy swojemu ludowi. On ich błogosławi.

On stawia im wymagania itd. i jest świadkiem swojej wierności i dobroci. Później, w Objawieniu 1:5, Jezus jest nazwany wiernym świadkiem. Jest wiernym świadkiem natury i dobroci swojego ojca.

Tak więc wszystkie te przymierza wyrażają naturę Boga. Księga Rodzaju 1:1 do 2:3 pokazuje nam to. W pełni czasu Hetyci, rozwijając imperium stworzone na obraz Boga, rozwinęli formę, która wyrażała coś takiego, i dlaczego miałoby to być? Relacja Boga z kimkolwiek lub czymkolwiek, co stworzył, jest nieuchronnie relacją władzy, a więc Hetyci, stworzeni na Jego obraz, nie znający Go, ale mający imperium i tworzący relacje władzy z wasalami, wymyślili formę prawną, która wyrażała tę relację władzy i miała elementy, o których właśnie mówiliśmy.

To prawda dziś na całym świecie. Jeśli masz pracę, masz szefa. Szef jest twoim suwerenem.

Szef zapewnia ci dobre rzeczy, rzeczy, których potrzebujesz w miejscu pracy, boks, komputer, samochód, cokolwiek. On lub ona ma pewne wymagania, które są rzeczami, które musisz zrobić w pracy. Jeśli je wykonasz, jesteś błogosławiony.

Możesz zachować swoją pracę. Dostajesz podwyżkę. Dostajesz podwyżkę na stanowisku.

Jeśli nie zrobisz tego, co nakazuje umowa, zostaniesz przeklęty. Dostaniesz obniżkę pensji. Zostaniesz zdegradowany.

Zostajesz zwolniony. I są na to świadkowie. Jest umowa.

Tak więc Księga Rodzaju 1:1 do 2:3 i wszystkie te boskie przymierza wyrażają relację mocy między Bogiem a tymi, którzy są stronami przymierza. I znowu, Hetyci, stworzeni na obraz Boga, stworzyli formę, która całkiem dobrze pokazuje tego rodzaju relację. I tak pojawia się ona również w Biblii.

A co z innymi dowodami na przymierze Adamowe? Cóż, mamy przymierze Noego. W Księdze Rodzaju 6, Pan mówi: Ustanowię moje przymierze z tobą , a ty wejdiesz do arki i tak dalej. Czasownik tutaj i idiomy przymierza są używane dla przymierza Noego.

Te same są używane w Księdze Rodzaju 17, a za chwilę porozmawiamy o tym, dlaczego tak jest. Terminy w języku hebrajskim to Nathan berit i Hakim Berit. I dosłownie oznaczają one dawać przymierze i sprawić, by przymierze trwało.

Słowniki powiedzą ci, pośród różnych definicji lub wyjaśnień tych czasowników, że te idiomy czasownikowe mogą oznaczać pierwszy, Nathan, dawać, a następny, powodować, że stanie. Ale jedno rozumienie tych czasowników to wprowadzać w życie. I to jest argument, to jest rozumienie, za którym będę argumentować w tych fragmentach.

Tak więc koncepcja otwiera drzwi do idei, że istnieje przymierze, które istnieje, a Pan zamierza je teraz wprowadzić w życie. Jest to szczególnie istotne w Księdze Rodzaju 17, jak zobaczymy, ponieważ niektórzy twierdzą, że Księga Rodzaju 17 jest innym przymierzem niż Księga Rodzaju 15. Ale lepszy sposób patrzenia na to, jak sądzę, jest taki, że w Księdze Rodzaju 15 Pan zawiera przymierze.

On przecina przymierze jako hebrajski idiom w Księdze Rodzaju 15:18. A następnie w Księdze Rodzaju 17 wprowadza je w życie. To nie jest tak dziwne, jak mogłoby się wydawać na pierwszy rzut oka.

Możesz podpisać umowę sprzedaży domu. Ale może minąć kilka tygodni, zanim umowa faktycznie wejdzie w życie, zanim osoba, która kupiła dom, wprowadzi się do niego, a ty całkowicie się z niego wyprowadzisz. Więc to wcale nie jest dziwna koncepcja.

Dlaczego jest używane, dlaczego te terminy są używane w przymierzu Noego? I jakie są tego implikacje? Cóż, implikacje, nie będę czytał każdego kawałka moich notatek tutaj, a oto nieco różne tłumaczenia tych czasowników, których również użyłem, ale które w zasadzie wykonują to samo, wykonują przymierze lub wprowadzają w życie, dają je, wprowadzają w życie, kontynuują dawanie. Dlaczego te terminy są używane w przymierzu Noego? Dumbrel zauważył w swojej książce, że odnieśliśmy się do

użycia tych czasowników, co sugeruje, że istnieje już istniejące przymierze, które oni potwierdzają. I myślę, że to jest bardzo bliskie prawdy.

To część obrazu. Innymi słowy, użycie tych czasowników w materiałach Noego wskazuje, że Pan nie zawiera dokładnie zupełnie nowego przymierza. Odnawia przymierze, które już istnieje.

Myślę jednak, że istnieje jeszcze inny powód, dla którego używa się tych terminów. Termin, który jest zwykle używany w Starym Testamencie na określenie przymierza, to *qarat berit*, czyli zawrzeć przymierze. A ceremonia, którą czytamy w Księdze Rodzaju 15, gdzie Pan każe Abrahamowi rozciąć zwierzęta na pół, a następnie przechodzić między kawałkami, bardzo wyraźnie pokazuje znaczenie tego idiomu.

Cóż, takie cięcie i takie przejście, co się tam działo w starożytnym świecie, to suweren zawierał traktat z wasalem. Zwierzęta były cięte i rozdzielane, tak jak czytasz w Księdze Rodzaju 15. A potem wasal przechodził między kawałkami.

A symbolika jest taka, że jeśli ja, wasal, złamię traktat, to niech spotka mnie ten sam los, który spotkał te zwierzęta. I w rzeczywistości Jeremiasz 34 dokładnie to zapisuje. Cóż, w tych przymierzach łaski powszechnej nie ma takiego przekleństwa.

To znaczy, specjalne przymierza łaski. Jeśli jesteś wystarczająco nieposłuszny, możesz zostać z nich wycięty. Przymierze Mojżeszowe jest prawdopodobnie najjaśniejszym przykładem tego, ale porozmawiamy o tym więcej. Nie możesz zostać wycięty z przymierzy powszechnej łaski, można by tak rzec.

Umrzesz, wszyscy umieramy, ale możesz być bardzo złą osobą i łamać wszelkie standardy, według których Pan chce, abyś żył, a mimo to żyć do późnej starości. Tak więc, prawdopodobnie, potrzebny był inny idiom w Księdze Rodzaju 9, gdzie Pan w końcu to robi, lub wprowadza w życie, lub potwierdza, lub odnawia to przymierze. I tak te idiomy są używane, aby jasno przekazać myśl, że tutaj ma miejsce przymierze, ale nie jest to takie, z którego można by je wyciąć.

Cóż, a co z dowodami proroków na przymierze Adamowe? Wspomnieliśmy Ozeasza 6:7 i jego dwuznaczność. Ale także w Księdze Jeremiasza, Jeremiasz mówi o dekretach Pana, które regulują świecenie słońca, księżyca i gwiazd. Ten termin dekret jest terminem technicznym, *terminus technicus*, ponieważ jeśli czasami nie używasz łaciny i niemieckiego, ludzie nie uważają cię za eksperta.

Więc musisz od czasu do czasu rzucać tymi terminami. Więc są to terminy, które są używane w sferze przymierza, i wiemy to z przymierza Mojżeszowego. A potem w Jeremiasza 33, bardzo wyraźnie, Pan mówi, nawiasem mówiąc, w tych fragmentach Jeremiasza o swojej wierności przymierzowi Dawidowemu.

Mówi więc, że jeśli możecie złamać moje przymierze z dniem i moje przymierze z nocą, tak że dzień i noc nie nadejdą w swoim wyznaczonym czasie, to nie będę wierny Dawidowi. Podobnie w wersecie 25, tak mówi: Jahwe, jeśli nie ustanowiłem mojego przymierza z dniem i nocą i z prawami nieba i ziemi. Te stwierdzenia i frazy, których używają, dzień i noc, niebo i ziemia, świecenie słońca, księżyca i gwiazd, i tak dalej, z pewnością wydają się wskazywać na Księgę Rodzaju 1 z terminologią przymierza w tym przypadku.

Tak więc powiedzieliśmy wcześniej, że przymierze Adamowe nie jest nazywane przymierzem w Biblii. I jeśli mamy być w tym rygorystyczni, co powinniśmy robić, to jest to prawda. Jednakże te stwierdzenia Jeremiasza są wysoce sugestywne, że stworzony porządek był przymierzowy w swojej naturze.

Cóż, a co z dowodami Nowego Testamentu? Cóż, jest Jezus jako drugi Adam, oczywiście. A Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza. A więc jeśli jest drugim Adamem i jest prorokiem, słyszy od swojego ojca i robi to, co jego ojciec każe, to mają oczywiste paralele z Adamem.

Z pewnością usłyszał od Boga. Przez jakiś czas robił to, prawdopodobnie to, co Bóg mu kazał robić. Bóg był jego ojcem.

Genealogia Łukasza sięga wstecz i odnosi się do Adama jako pierworodnego syna Boga. Więc jeśli Adam jest równoległy do Jezusa na te różne sposoby, to ma sens, że jest również równoległy do Jezusa jako pośrednik przymierza. Jest też, i pozwólcie mi tylko skomentować to, jak zobaczymy.

Myszę, że istnieją sposoby, aby zrozumieć kategorie proroków w Biblii. Istnieją dwie duże kategorie, z pewnością w Starym Testamencie oraz w Jezusie i Nowym. Jest kategoria, którą należy nazwać prorokami pośrednikami przymierza.

Są to prorocy, przez których Bóg pośredniczy w przymierzu z większą grupą ludzi. I tak można by rzec, że Adam jest pierwszy, Noe jest następny, a Abram przychodzi po nim, a potem Mojżesz i Dawid, a potem oczywiście w Nowym Testamencie Jezus jako pośrednik nowego i ostatecznego bosko-ludzkiego przymierza. Inni prorocy, o których czytamy w Starym Testamencie, mogliby być sklasyfikowani jako postacie pozwów przymierza.

I te naprawdę pojawiają się pod przymierzem Mojżeszowym, ponieważ jest to pierwszy raz, kiedy lud Boży ma prawo, które jest wyrażone i któremu musi być posłuszny. A kiedy nie jest posłuszny, prorocy, Pan, wzbudzają proroków, aby wnosili przeciwko nim pozwy sądowe jako przestępcom. Myszę, że czasami może się to zdarzyć nawet w kościele, chociaż, jak mówi Paweł w 1 Koryntian 14, osoba, która prorokuje, buduje kościół.

Więc prawdopodobnie, zazwyczaj w kościele, proroctwo ma na celu zachęcenie, być może pouczenie. Ale z drugiej strony, nagana może być również budująca. Więc myślę, że jest na to miejsce.

Tak czy inaczej, myślę, że te kategorie dobrze by nam służyły, gdy myślimy o prorokach w Biblii i o tym, jak funkcjonują. Ale wróćmy do dowodów na przymierze Adamowe. Cóż, jeśli spojrzymy na Jezusa jako na drugiego Adama, spojrzymy również na rezultaty jego pracy.

To doprowadzi do powstania nowej ludzkości. A ci, którzy otrzymali ducha, mają już przedsmak tego, co to oznacza, ponieważ stajemy się nowymi stworzeniami w Chrystusie ; jak mówi Paweł w 2 Liście do Koryntian 5, ktokolwiek jest w Chrystusie, jest nowym kryzysem, nowym stworzeniem, nowym stworzeniem. Ale oczekujemy również nowego nieba i ziemi.

Więc jeśli masz nową ludzkość i nowe niebo i ziemię, które są tworzone przez nowe przymierze, przez pośrednictwo drugiego Adama, to by argumentowało, że pierwszy Adam jest również pośrednikiem przymierza. Dobrze, a co z antropologią przymierza? Co mówi nam Księga Rodzaju 1 o naturze ludzkiej? Cóż, Księga Rodzaju 1.26 mówi: uczynimy człowieka na nasz obraz, na nasze podobieństwo. Te terminy, obraz i podobieństwo, wiesz, uważamy, że Pan dał ten materiał przez Mojżesza, aby komunikować się z ludźmi, aby ludzie mogli go zrozumieć.

Cóż, te terminy, tselem i demuth w języku hebrajskim, oba, oznaczają mniej więcej to samo. I oznaczają formalny zarys. Oba są używane w odniesieniu do posągów, które najwyraźniej mają przypominać oryginał.

Królowie w starożytnym Bliskim Wschodzie, te same terminy pojawiają się w starożytnym Bliskim Wschodzie. Królowie mówią o posągach wykonanych z nich samych, wizerunków lub podobizn. I tak osoba w czasach Mojżesza lub później w starożytnym świecie, która przeczytałaby Księgę Rodzaju 1.26, naturalnie pomyślałaby, że Bóg mówi, że zamierza uczynić ludzi takimi samymi, jakimi są.

Księga Rodzaju 5:1 do 3 jest równoległa do tych rzeczy, ponieważ zaczyna się od rozmowy o tym, jak Bóg stworzył Adama na swój obraz i podobieństwo. A potem czytasz, że gdy Adam żył 130 lat, miał syna na swoje podobieństwo, na swój obraz, tymi samymi słowami, i nazwał go Set. Oczywiście jest, że syn Adama miał tę samą formę, co on.

Miał głowę, ramiona, tors, ręce itd. I tak, jak zobaczymy w Biblii, zbadajmy to nieco później: kiedykolwiek Pan pojawia się w chwalebnej teofanii i jest opisany w jakimkolwiek stopniu, ma ludzką postać. I nie ma sprzeczności.

Ktoś powie, no cóż, ale Bóg jest duchem. To nie znaczy, że nie może mieć formy. Zmartwychwstały Chrystus ma uwielbione ciało, ale jest także dającym życie duchem.

Jest też wszechobecny. Więc te rzeczy nie są z natury sprzeczne, chociaż na pierwszy rzut oka mogą się tak wydawać. Ale zbadamy to wszystko.

A co z Bożym stworzeniem, kiedy faktycznie ma miejsce, mężczyzny i kobiety? To jest ustalone w poezji hebrajskiej dla nas. To jest pierwsza poezja hebrajska w Biblii. I nawiasem mówiąc, czasami czytasz komentatorów lub autorów studiów biblijnych mówiących o Księdze Rodzaju 1 jako o poezji.

To prawda tylko w bardzo metaforycznym sensie. Poezja hebrajska jest czymś bardzo szczególnym. To gatunek.

Ma zasady. Oto pierwszy przykład. Możemy na przykład powiedzieć, że zachód słońca jest poetycki.

Cóż, można powiedzieć, że Genesis 1 jest poetycki w tym sensie. To oczywiście wzniosła proza. Jest wspaniale ustrukturyzowany.

Ale to nie jest poezja w sensie technicznym. Ale ta poezja jest stworzona, myślę, żeby nam coś pokazać. Więc jeśli spojrzymy na diagram tylko po angielsku tutaj, tłumaczenie, Bóg stworzył Adama, ziemskiego.

Adam oznacza ziemię lub glebę. Stworzył Adama na swój obraz. Na obraz Boga go stworzył.

Stworzył ich jako mężczyznę i kobietę. A, B i C mają pokazywać równoległe elementy. Więc Bóg stworzył.

W drugim wersie stworzył. W trzecim wersie stworzył. Bóg stworzył co? Dopełnienie bliższe to Adam, człowiek.

W drugim wersie Bóg go stworzył. W trzecim wersie Bóg ich stworzył. No cóż, zostaje element C.

Używam liczb pierwszych, aby pokazać, że są to elementy równoległe, ale nie są to dokładnie te same słowa. To tylko konwencja w diagramach poezji hebrajskiej. Trzeci wers, on je stworzył.

Zajęliśmy się tym. A co z męskim i żeńskim? Jeśli w trzecim wierszu ma być element C, który będzie równoległy do innych C, będzie męski i żeński. I myślę, że jesteśmy zaproszeni do zrozumienia, że tak jest.

Więc ten wiersz jest tak skonstruowany, aby powiedzieć nam, jak sądzę, że Bóg stworzył mężczyznę i kobietę na swój obraz, na obraz Boga. Więc zarówno mężczyźni, jak i kobiety są stworzeni na obraz Boga. Cóż, jakie są tego implikacje? Zarówno mężczyźni, jak i kobiety pokazują obraz.

To znaczy, w terminach, o których mówiliśmy, co oznaczają te terminy? Zasadniczo pokazują zarys. Teraz wiele innych rzeczy prawdopodobnie byłoby tam sugerowanych. Z pewnością zdolność do komunikowania się, rozumienia, tak jak Bóg, ponieważ mówi im rzeczy, a oni je rozumieją.

Możliwość rządzenia tak, jak on rządzi. Będą rządzić ziemią jako wasale, jeśli wolisz. Wasalski król i królowa.

Jednakże, nie poruszono tutaj żadnego rozróżnienia między rolami mężczyzny i kobiety. Ani nie jest ono sugerowane. Więc ważne jest, aby to zrozumieć.

Ten wiersz daje nam wiele informacji, ale jest wiele, czego nam nie daje. Nie mówi nam o ich rolach. W następnym wersecie, w Księdze Rodzaju 1.28, Bóg ich błogosławi i mówi do nich: bądźcie płodni i rozmnażajcie się, zapędniajcie ziemię i czyńcie ją sobie poddaną, panujcie nad rybami i tak dalej.

Czy różnice ról są tam poruszane? Cóż, w niewielkim stopniu. Można by uznać, że nie jest to zbyt małe. Będą owocne.

A biologia człowieka, jak sądzimy, nie zmieniła się aż tak bardzo, żebyśmy nie mogli tego zrozumieć. Istnieje różnica między rolami mężczyzny i kobiety w produkowaniu, noszeniu i rodzeniu dziecka. Wiemy więc, że istnieje pewne zróżnicowanie ról.

Ale to wszystko, co nam mówi. Przypuszczalnie w bardziej zaawansowanych stadiach ciąży kobieta nie byłaby w stanie robić pewnych rzeczy w zakresie podporządkowywania sobie ziemi, które mogła robić wcześniej. Ale nie możemy na ten temat spekulować.

Ale myślę, że ważne jest, aby na początku, w tych wczesnych rozdziałach, być bardzo surowym wobec siebie w kwestii ograniczeń dowodów. Wiele osób chce widzieć równość z tego egalitarnego punktu widzenia. Są inne rzeczy w tych wczesnych rozdziałach, które ludzie chcą widzieć jako wskazujące na hierarchiczną relację w małżeństwie lub uzupełniający się pogląd.

I twierdziłbym, że we wszystkich tych wczesnych materiałach jest wiele niejasności, wiele niepewności. I dlatego myślę, że odpowiedzi na takie pytania znajdują się w Nowym Testamencie, gdzie można uzyskać najpełniejszą artykulację objawienia Boga na temat wszelkiego rodzaju rzeczy. I oczywiście uczeni nie zgadzają się również w tych kwestiach.

Ale myślę, że ważne jest, abyśmy byli wobec siebie surowi w imię intelektualnej uczciwości i integralności. Czasami używam przykładu Gordona Conwella, gdzie uczę, i mówię: załóżmy, że powiedziano ci, że powiernicy Gordona Conwella powiedzieli Haddonowi Robinsonowi i Alanowi Matthewsowi, Alice Matthews, że dali Haddonowi i Alice mandat do administrowania Gordonem Conwellem. Haddon Robinson był prezesem Gordona Conwella przez jakiś czas.

A Alice Matthews była jego dziekanem. Ale załóżmy, że ci tego nie powiedziano. Cóż, gdyby ci powiedziano tylko, że powiernicy dali im mandat do administrowania Gordonem Conwellem, do rządzenia Gordonem Conwellem, jeśli chcesz, w kontekście Księgi Rodzaju 1:28, czy wiedziałbyś, że jest jakaś różnica w ich rolach? I myślę, że odpowiedź musi brzmieć, oczywiście, że nie wiedziałbyś.

Mając więcej informacji, w tym przypadku wiemy, że jeden był prezydentem, a drugi dziekanem. Więc jeden miał wyższy urząd itd. Ale Genesis 128, to wszystko, co nam daje.

I myślę, że musimy być szczerzy w tej kwestii. Okej. Z Księgi Rodzaju 128 jasno wynika, że funkcja królewska jest przypisana obu.

Oboje będą rządzić. Funkcja kulturowa jest przypisana obu. Będą podporządkowywać sobie ziemię i tak dalej.

Różnicowanie ról nie jest stwierdzone, jak właśnie powiedzieliśmy, z wyjątkiem kwestii ojca i matki. Od dawna uważano i rozumiano, i myślę, że słusznie, że w Księdze Rodzaju 2, która, jak powiedzieliśmy, rozszerza to, czego nauczyliśmy się w Księdze Rodzaju 1 w odniesieniu do relacji przymierza, Jahwe Bóg wziął Adama, mieszkańca Ziemi, zasadził go w Ogrodzie Eden, aby go uprawiał i służył mu, pracował lub służył mu i go strzegł. Czasownik pracować, *avad*, punkt A tam, jest używany w odniesieniu do służby lewickiej w przybytku, podobnie jak czasownik *shamar*, punkt B. Tak więc implikacja funkcji kapłańskiej została zrozumiana.

Oczywiście, niosłoby to ze sobą myśl, że Eden był pierwszą świątynią. I myślę, że są na to dowody, które omówimy. W tym momencie myślimy o świątyni jako o budynku.

Ale świątynia w starożytnym świecie oznaczała po prostu miejsce, w którym mieszkał Bóg. Starsza forma, którą mamy w Sumerze, oznacza dosłownie duży dom. A hebrajskie słowo oznaczające świątynię jest po prostu transkrypcją tego.

Dlatego studenci, którzy uczą się języka hebrajskiego, dowiedzą się, że to słowo, *hekal*, może oznaczać pałac lub świątynię. Więc król jest królem, ma pałac, *hekal*, ma duży dom. Bóg jest Bogiem; ma też duży dom, świątynię.

Ale sednem sprawy jest to, że świątynia w starożytnym świecie była miejscem zamieszkania. W ten sposób przybytek mógł być w istocie świątynią. W ten sposób możemy być nazywani świątyniami.

Nie jesteśmy stworzeni z bloków kamienia i belek itd., ale jesteśmy rezydencją. Jesteśmy miejscem, w którym przebywa Bóg, Duch Święty. Tak więc wskazówki byłyby takie, że mieli kapłańską rolę lub kapłańskie role w ogrodzie, jakiegokolwiek by one nie były.

Nie powiedziano nam, naprawdę, poza pracą i utrzymaniem. A to oznaczałoby, że to było miejsce, w którym Bóg również przebywał, gdzie mieszkał. Kiedyś widziałem plakat, który głosił, że pierwotnym planem Boga było przebywanie w ogrodzie z dwoma nagimi wegetarianami.

Nie wiem, jak to wyglądało, ale są przesłanki, że Bóg tam przebywał, niekoniecznie, że zawsze był tam widoczny. Inna rola to proroctwo. Słyszają od Boga.

To jest ewidentnie prorocza rzecz. Adam, jak argumentowaliśmy, jest pośrednikiem przymierza. Jeśli istnieje przymierze Adamowe, to Adam jest jego pośrednikiem.

A jako pośrednik jest pośrednikiem tego przymierza dla wszystkich swoich potomków, ze wszystkimi tego konsekwencjami, niestety. Więc Paweł może powiedzieć, że w Adamie wszyscy umierają. Ale potem w drugim Adamie wszyscy zostaną ożywieni.

A implikacje w odniesieniu do naszego codziennego życia również nie są aż tak wielkie. Tak jak grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, a śmierć przez grzech, i w ten sposób śmierć przyszła do wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, i tak dalej. I możemy porozmawiać o tym więcej później, kiedy będziemy mówić o nowym przymierzu, śmierci panującej od czasów Adama do czasów Mojżesza, i tak dalej.

Ale grzech jest na świecie z powodu grzechu pośrednika przymierza, prawdopodobnie. A potem, jak już krótko mówiliśmy, omówimy paralelę drugiego Adama. Pierwszy człowiek, Adam, stał się istotą żywą.

Ostatnim jest Adam, duch dający życie. Cóż, jeśli ostatni Adam był pośrednikiem przymierza, nie byłoby zaskoczeniem, gdyby pierwszy Adam był pośrednikiem przymierza przed nim. Jest też etyczny lub moralny aspekt Imago Dei.

I mamy warunki, o których mówiliśmy, i złamanie przymierza, o którym mówiliśmy, również. I tak, sedno sprawy jest tutaj, że na obraz Boga przed upadkiem, mężczyzna i jego żona byli moralnie doskonałymi istotami. Byli bez grzechu.

Purytański pisarz z XVI i XVIII wieku stworzył tę strukturę, która jest całkiem użyteczna, jak sądzę. Człowiek przed upadkiem, zdolny do grzechu. Tak, mógł zgrzeszyć i wiemy, że mógł, ponieważ to zrobił.

Ale był też w stanie nie grzeszyć, czego niestety nie kontynuował. Człowiek po upadku z pewnością był w stanie grzeszyć. Niezdolny nie grzeszyć, i podnoszę pytanie na ten temat, które omówimy za chwilę.

Myślę, że intencją Thomasa Bostona było powiedzenie, że możesz żyć i nie grzeszyć w pewien sposób, ale nie możesz żyć bez grzechu. Myślę, że to miał na myśli, ponieważ wyraźnie, jesteśmy w stanie żyć i nie grzeszyć cały czas, z pewnością, szczególnie z Duchem Świętym. Ale w każdym razie, odrodzony człowiek jest w stanie grzeszyć, jest w stanie nie grzeszyć, i wszyscy o tym wiemy.

Uwielbiony człowiek, na którego czekamy, gdy go zobaczymy, będziemy tacy jak on. Będziemy mogli nie grzeszyć i będziemy, najwyraźniej, niezdolni do grzechu. Cóż, co z niezdolnością do niegrzeszenia? Wolałbym nie dzielić bezokoliczników, jak on to zrobił, ale Rzymian 7, macie człowieka pod prawem, i przyjrzymy się temu, ale myślę, że to właśnie się tam dzieje.

Paweł nie opisuje siebie jako chrześcijanina. Opisuje, jak to było być pod prawem bez Ducha, i wiedział o tym bardzo dobrze. Ale w Księdze Rodzaju 4.24 czytamy, że Enoch chodził z Bogiem, a nie był, ponieważ Bóg go zabrał.

Cóż, chodzenie z Bogiem to dość mocne stwierdzenie. Musiał mieć w sobie trochę dobroci. Były chwile, kiedy nie grzeszył.

Księga Rodzaju 7, Pan mówi do Noego: wejdź do arki, ty i cały twój dom. Widziałem, że jesteś sprawiedliwy przede mną w tym pokoleniu. Więc znowu, Noe był sprawiedliwy.

Nie chodzi o to, że był bez grzechu, ale on, aby być sprawiedliwym, musi. To jest inny temat, ale tutaj przedstawię tylko jego skrótowy zarys. Sprawiedliwość, podstawowa definicja sprawiedliwości, to dostosowanie się do standardu. Biblijnie, jedynym standardem, który się liczy, jest Bóg, więc jeśli ktoś jest sprawiedliwy w Starym Testamencie lub Nowym, to dostosowuje się do standardu bytu i działania Boga w takim stopniu, w jakim może, lub może, pod jakimkolwiek przymierzem i stopniem objawienia, w którym żyje.

Jezus Chrystus zrobił to doskonale. Dlatego nazywa się Jezusem Chrystusem sprawiedliwym. I tak, gdy Noe jest sprawiedliwy, nazywa się go sprawiedliwym, co oznacza, że w pewnym stopniu był tym, kim Bóg chciałby, aby był człowiek.

Nie idealnie, ale tak, że miałyby niektóre z tych cech Boga. Miałyby jakąś dobroć; miałyby jakąś mądrość; miałyby jakąś miłość; miałyby cierpliwość i tak dalej, wierność i tak dalej. Więc, krótko mówiąc, ludzie po upadku, ale przed Chrystusem mogli mieć w sobie jakąś dobroć, mogli mieć w sobie jakąś prawość, co oznaczało, że w sposobie, w jaki żyli, nie zawsze grzeszyli przez cały czas.

Możemy pamiętać, że Jezus mówi, wiecie, że Ojciec sprawia, że jego syn świeci na sprawiedliwych i niesprawiedliwych, a jego deszcz pada na dobrych i złych. Więc byli tam sprawiedliwi i dobrzy ludzie. Paweł mówi w Rzymian 5, że, wiecie, trudno byłoby umrzeć za sprawiedliwego, ale zakładam, że za dobrego człowieka można by nawet odważyć się umrzeć.

Prawdopodobnie mówi o ludziach pod łaską powszechną. Więc oczywiście, po tym następuje, ale wiesz, Chrystus zrobił to dla nas. Umarł za nas i niesprawiedliwych.

Więc są dobrzy ludzie tam na zewnątrz, a to musi oznaczać, że nie grzeszyli cały czas. Istnieją różne sposoby, jeśli wrócimy do szerszego spojrzenia na Przymierze Adamowe, są różne sposoby patrzenia na Przymierze Adamowe strukturalnie. Twierdziliśmy, że ma elementy traktatu drugiego tysiąclecia.

Meredith Klein, mój stary mentor, stworzył to, co nazywa się hipotezą ramową i myślę, że jest to bardzo dobry wyraz spojrzenia na to, co dzieje się w Księdze Rodzaju 1 w inny sposób. I to sięga Augustyna. Augustyn wyczuł tę równowagę dni.

Krytyczny uczony SR Driver, pod koniec XIX wieku, dostrzegł to i mówił o tym w kategoriach dni formy i pełni. Ale Klein, jak sądzę, był jedynym, który przeniknął głębiej i dostrzegł, że są tu kwestie autorytetu. I tak mówił o pierwszych trzech dniach jako stworzonych domenach, a o kolejnych trzech jako o dniach, w których stworzeni zostali królowie stworzeń, rzeczy, które miałyby rządzić tymi domenami.

I to nie jest arbitralne. Czytamy o czwartym dniu, że Bóg stworzył większe światło, aby rządziło dniem i mniejsze światło, aby rządziło nocą. I oczywiście mężczyznę i kobietę, aby rządzili ziemią.

I można by to samo sugerować lub przypisywać stworzeniom morskim i ptakom. Nawet dziś moglibyśmy używać wyrażenia ptaki rządzą powietrzem. Więc jest tam zamieszany autorytet.

A potem jest dzień szabatu. Inne wskazówki autorytetu w tym fragmencie, nawiasem mówiąc, i to zostało zauważone jakiś czas temu przez żydowskiego uczonego starożytnego Bliskiego Wschodu, Umberto Cassuto, w jego książce *Biblical and Oriental Studies*, że w Księdze Rodzaju 1 i w Biblii, w zasadzie, jest wiele wypełniania przykazań. Ale wzór wypełniania przykazań jest taki i można go znaleźć również w starożytnych inskrypcjach Bliskiego Wschodu.

W trzecim tysiącleciu i drugim tysiącleciu. W posłudze Jezusa w Ewangelii Mateusza 8, gdy setnik przychodzi do niego, chce, aby jego sługa został uzdrowiony. A Jezus jest gotowy pójść i go uzdrowić.

Ale setnik mówi, nie, nie jestem godzien, abyś wszedł pod mój dach, ale powiedz tylko słowo, a mój sługa zostanie uzdrowiony, ponieważ jestem człowiekiem pod władzą i mam tych pod sobą. Mówię temu, idź, a on idzie, rozkazuj wypełnienie. Temu, chodź, a on przychodzi, rozkazuj wypełnienie.

Dla tego jednego, zrób to, a on to zrobi, rozkazuj wypełnienie. Powodem tego wzoru lub tego, co ma on pokazywać, jest to, że autorytet tego, kto wydaje rozkaz, jest taki, że to, co ta osoba nakazuje, musi być przestrzegane co do litery i musi być wypełnione dokładnie tak, jak zostało powiedziane. I tak Księga Rodzaju 1 jest pełna tego.

I tak, oprócz tego, co widzimy w ramowym przedstawieniu fragmentu, mamy to wskazujące, że jest tam dużo autorytetu. To ma sens, jeśli weźmiemy pod uwagę, że to wszystko dotyczy Boga, a On jest źródłem wszelkiego autorytetu. Tak więc boski autorytet, wszelki autorytet, znajduje się w Bogu, ponieważ jest stwórcą.

On przekazuje tę władzę również ludziom. Ludzka władza pochodzi zatem od Boga i jest częścią bycia stworzonym na obraz Boga. A to jest kwestia zarówno indywidualnej władzy, jak i widzimy to później w Nowym Testamencie, gdy Jan mówi, Jan Chrzciciel, kiedy jego uczniowie narzekają, hej, spójrz, wszyscy, oni już nie przychodzą do ciebie, idą do Jezusa.

A Jan mówi, cóż, człowiek może otrzymać tylko to, co jest mu dane z nieba. Paweł w Rzymian 13 mówi, że każdy musi być poddany władzom, bo nie ma władzy, która by nie pochodziła od Boga. I o tym powiemy więcej, ale to jasno sformułowana zasada biblijna, ta rzecz władzy pochodzącej od Boga.

Cóż, jakiegokolwiek by nie były dni, pytanie oczywiście, cóż, czym są te dni? Czy są to 24-godzinne dni, czy co? Od dawna zadawane pytanie. Czymkolwiek by nie były, z pewnością porządkują postęp stworzenia, nawet poprzez hipotezę ramową, nadają mu strukturę. A obecność takiego porządku implikuje lub wyraża autorytet, który wytworzył porządek.

Autorytet jest również fundamentalny dla nowego stworzenia. Wszystkim, którzy Go przyjęli, Jan mówi nam, tym, którzy uwierzyli w Jego imię, dał On autorytet, aby stali się dziećmi Bożymi. Jak zobaczymy, ten termin w Jana i Rzymian 13 w języku greckim jest tym samym terminem, więc jest on słusznie tłumaczony w ten sam sposób.

No dobrze, ale co z interpretacjami dnia? Nie można mówić o Księdze Rodzaju 1 i nie mówić o tym. Cóż, dosłowny 24-godzinny dzień z pewnością wydaje się brać tekst za dobrą monetę. Kiel i Delitzsch to dwaj niemieccy uczeni, którzy w XIX wieku byli świadkami wzrostu wyższej krytyki, która zasadniczo rozmontowywała Stary Testament, nie wierząc, że Bóg zrobił cokolwiek z tych rzeczy, a nawet kwestionując, czy kiedykolwiek istniał Mojżesz, i tak dalej.

Powiedzieli, spójrzcie, musimy napisać komentarz do całego Starego Testamentu, który w to wierzy i traktuje poważnie, i tak też zrobili. A co z dniami? Ich propozycja była taka, że dni stawały się krótsze, gdy nowo uformowana Ziemia zaczynała obracać się szybciej, co może brzmieć jak bardzo dziwna propozycja, ale to jest jedna z propozycji, która istnieje. Czasu zajmowanego przez pierwsze obroty Ziemi wokół jej osi nie można mierzyć naszą klepsydrą, ale nawet gdyby były one wolniejsze na początku i nie osiągnęły obecnej prędkości aż do ukończenia naszego układu słonecznego, nie stanowiłoby to zasadniczej różnicy między pierwszymi trzema dniami a ostatnimi trzema, które były regulowane przez wschody i zachody słońca.

To jest naprawdę sprzeczne z entropią. Wiemy, że rzeczy mają tendencję do tracenia energii i zwalniania, więc nawet wszechświat rozszerza się w wolniejszym tempie, wykrywalnie, ale tak czy inaczej, to była ich propozycja. A potem, cóż, ale co ze słońcem stworzonym czwartego dnia? Cóż, pierwsze trzy dni nie były. Światło pierwszych trzech dni nie zostało stworzone przez słońce, które jeszcze nie zostało stworzone, ale były to nadal dni spowodowane przez światło stworzone przez Boga.

Więc dlaczego ktoś miałby to zrobić? Cóż, myślę, jak zobaczymy w innych poglądach na te dni, że niektóre z tych propozycji pojawiły się, ponieważ geologia wskazywała na bardzo stary wiek Ziemi, więc należało przedstawić pewne wyjaśnienie dni w Księdze Rodzaju 1, które uczyniłoby je spójnymi z tym, co wskazywała geologia. Jeśli pójdziemy dalej tą drogą, przyjrzymy się niemieckiemu uczonemu Gerhardowi von Raadowi, który traktuje to całkiem dosłownie. Mówi, że to, co tu powiedziano, ma być prawdą całkowicie i dokładnie taką, jaka jest.

Nigdzie tekst nie jest tylko nieuchwytny, symboliczny lub metaforycznie poetycki. Von Rad jednak nie wierzył, że istniało dosłowne stworzenie szóstego dnia. Raczej myślał, że to właśnie mówi nam tekst.

I tak właśnie pisarz kapłański, który stworzył ten tekst, nie Mojżesz, pisarz kapłański piszący około 570 r. p.n.e., tak to widział, tak chciał to przedstawić. I nie możemy wchodzić w wyższą krytykę w tym kursie. To zupełnie inny temat.

Ale to był ten pogląd. SR Driver argumentował, że ten fragment również pochodzi od pisarza Priestly. I tak inny pogląd na indywidualną kwestię 24-godzinnej doby został przedstawiony przez GH Pembera, który nie był liberałem, ale przedstawił go w związku z teorią luki, którą omówimy za chwilę.

Po nim nastąpił Schofield ze swoim odniesieniem do Biblii i Harry'ego Rimmera. A ludzie dzisiaj, oczywiście, nadal potwierdzają interpretację 24-godzinną. Inną interpretacją jest interpretacja dnia-wieku lub dnia-epoki, która często odwołuje się do Psalmu 90.

Tysiąc lat w twoich oczach jest niczym wczoraj, gdy już minęło, lub niczym straż w nocy. I to podejście, jak inne, które tutaj przyjrzymy się, dąży do dostosowania biblijnego sprawozdania do zapisu geologicznego, jak powiedzieliśmy. I oto masz kilku jego przedstawicieli.

Nawet Driver był skłonny traktować te rzeczy trochę metaforycznie, jak napisał w 1886 r. Ale przeszedł od tego poglądu do poglądu, że to pisarz kapłański i że to 24-godzinne dni. Ale w pewnym momencie, powiedział, pomimo wieczoru i poranka, które zdawały się implikować dosłowne dni, przypuszczenie, że narrator miał na myśli swój dzień jako metaforyczną reprezentację okresów, nie powinno, jak ośmiela się myśleć obecny pisarz, zostać uznane za niedopuszczalne.

Będziesz świadomy, gdy przejdziemy przez to, że to tylko przegląd. To szkic różnych głównych poglądów na te dni. To nie jest coś, co będziemy tutaj rozwiązywać.

Chociaż powiem, że uważam, że sposób Kleina na poradzenie sobie z tym jest najlepszy. Ale o tym możemy porozmawiać za kilka minut. Inny pogląd to dni Boga bez ludzkiej analogii.

Augustyn zaproponował to pochodzenie mniej więcej trochę przed Augustynem, w swojej książce o rzeczach głównych, pierwszych rzeczach. Więc tak to jest. Jeśli są to dni Boga bez ludzkiej analogii, cóż, nie możemy zrozumieć, jak długie mogły być.

Inny pogląd głosi, że dni w Księdze Rodzaju 1 są dniami obrazowymi. Zgodnie z tym podejściem, uwagi o dniach wskazują na kolejne dni, w których Bóg objawił Adamowi, jak stworzył świat. Uczynił to albo przez wizję, albo przez komunikację werbalną.

Niektórzy wybrali ten pogląd. To wygodny sposób na uniknięcie problemu 24-godzinnego dnia, który wydaje się być sprzeczny z zapisem geologicznym. Ale w opisie nie ma nic, co sugerowałoby, że jest to używane, że wyrażenia dnia i nocy są używane w ten sposób.

Nie ma tam nic, co mówiłoby o tym, że Bóg mówił Adamowi te rzeczy w różne dni. Ale to może być dobry przykład tego, jak naukowcy mogą po prostu zaimportować do tekstu to, co chcą, jeśli uważają, że rozwiązuje to problem. Ale chcesz być ścisły i trzymać się dowodów, nawet jeśli trzymanie się dowodów oznacza, że nie masz wystarczających dowodów, aby dojść do wniosku, co do którego możesz być pewien.

Cóż, innym podejściem jest rozważenie, że ten biznes dnia jest środkiem literackim, który skutecznie komunikuje moc i suwerenność Boga, przedstawiając stworzenie w ciągu zaledwie tygodnia. Więc, wiecie, Bóg jest tak potężny, że mógł to zrobić w ciągu sześciu dni. Nie mówimy, że to zrobił.

Cóż, co z zarzutem, że termin ten wydaje się oznaczać dosłowne dni? A Kidner twierdzi, że, cóż, jest to natchnione użycie, więc oznaczało więcej, niż mówiło. Cóż, co z zarzutem, że Bóg w ten sposób kłamie? Nie, nie kłamie. Komunikuje się z nami na poziomie, który możemy zrozumieć.

Uważam, że to trochę problematyczne, ale myślę, że jest lepszy sposób na poradzenie sobie z tym. Gordon Wenham w swoim komentarzu do Genesis, to dwutomowy zestaw biblijnych komentarzy słownych. Gorąco polecam, nawiasem mówiąc.

Powiedziałbym, że jeśli zamierzasz kupić komentarz do Genesis, to nadal będzie to najlepszy wybór. Ale mówi, że ten sześciodniowy schemat jest jednym z kilku środków użytych w rozdziale, aby podkreślić system, który został wbudowany w kreację. Inne środki obejmują użycie powtarzających się formuł, incluso i tak dalej.

Cóż, fakt, że istnieją inne środki literackie, nie musi oznaczać, że to jest środek literacki, ale jest to niejasna interpretacja, z pewnością, i została przyjęta zarówno przez liberalnych, jak i konserwatywnych uczonych. Wspominaliśmy już o teorii luki w związku ze Scofieldem i innymi. I żeby było jasne, teoria luki kończy się na sześciu 24-godzinnych dniach.

Ale sposób, w jaki to robi, jest taki, że mówi, że, cóż, w Księdze Rodzaju 1-1, kiedy czytamy, że Bóg stworzył niebo i ziemię, to było to. W Księdze Rodzaju 1-1, wszystko zostało zrobione i było doskonałe. Ale potem świat został przekazany Lucyferowi, który prowadził świątynne nabożeństwo do Boga znajdujące się w ogrodzie mineralnym Eden.

I powiedz, okej, gdzie na świecie on to bierze? Cóż, w Ezechielu 28-13 czytamy stwierdzenie o Księciu Tyru, ale od dawna uważano, i myślę słusznie, że jest to rodzaj postaci wyższej i złej mocy, Szatana, który mówi, że byłeś w Edenie. Byłeś cherubinem. Byłeś doskonały, zanim grzech został w tobie znaleziony i chodziłeś wśród ognistych kamieni.

Więc stąd pochodzi ogród mineralny Eden i Lucyfer prowadzący kult. Cóż, wywyższony stan Lucyfera był dla niego zbyt trudny i upadł, a sąd został wydany na nich. I widzicie sąd wydany na tę postać w Ezechielu 28, ale potem jest to również rozszerzone i powiedziane, cóż, został wydany na niego i jego sojuszników, a także na ziemię.

I tak ziemia została w pewien sposób zniszczona i narobiła bałaganu. Niektórzy twierdzą, że brzydota dinozaurów i złoża skamieniałości są dowodem sądu za grzech, sądu, który został wydany na ziemię. Cóż, więc po długim czasie, około 4000 p.n.e., Bóg odnowił ziemię w ciągu 624-godzinnych dni.

I tak więc, według tej teorii, mamy Genesis 1:1, Bóg stworzył niebo i ziemię, doskonałe stworzenie. A potem jest luka. Mamy bunt Szatana i sąd, który przychodzi na ziemię, a w rezultacie tego, ziemia przez długi czas jest bezkształtna i pusta w Genesis 1:2. A potem, ostatecznie, Bóg odnawia ziemię.

Tutaj jest odwołanie do Izajasza 45, Bóg nie stworzył Tohu. I oczywiście myślę, że odpowiedź brzmiałaby: cóż, tak, Bóg nie stworzył ziemi w Tohu, ale nie powiedziano nam, że to zrobił. Powiedziano nam, że rzeczy były bezpostaciowe i puste jako część procesu, jak sądzę.

To właśnie to wskazuje, a nie to, że stworzył ją w taki sposób. Ale jest też twierdzenie, że stwierdzenie, że ziemia była bezkształtna i pusta, powinno zostać przetłumaczone, ziemia stała się bezkształtna i pusta, ale nie ma sposobu, aby w kontekście hebrajskiego użycia było to tłumaczenie, którego byś się spodziewał. Istnieje inny hebrajski idiom używany na określenie stawania się, i nie jest to to, co znajdziesz w Księdze Rodzaju 1:2. Więc, wykładowcy tego, i nadal są ludzie, którzy się tego trzymają.

No cóż, okej, to tylko przegląd dni. Jeśli przyjrzymy się dynamice stworzenia i temu, co się dzieje, to proponuję to. To jest coś, co informuje trzypomową teologię biblijną, do której nawiązałem tutaj.

Bardzo skromnie nazwałem to głównym paradygmatem. Ale jak do niego dotrzeć? Ponieważ jest to paradygmat, który wyraża, jak sądzę, sposób, w jaki Bóg działa w swoim przymierzu stworzenia w całej Biblii. Cóż, tworzy to, co nazwałbym dynamiką proroczą.

I tak w Księdze Rodzaju 1:2 wiemy, że Duch Święty jest obecny. Duch Boży unosi się nad głębią. W Ewangelii Jana 1 wiemy, że Słowo jest zaangażowane w stworzenie.

Mamy więc Ducha i Słowo zaangażowane w stworzenie. To jest miejsce, w którym zaczynamy. Jeśli spojrzymy na opis stworzenia i opis chrztu, jest tam interesująca paralela.

Masz Ducha Bożego unoszącego się nad wodami. Masz Ducha Bożego zstępującego na Jezusa, gdy wychodzi z wód. I czy te rzeczy w ogóle się łączą? I pamiętam, że myślałem o tym lata temu.

Zostałem zaproszony przez jednego z naszych absolwentów, który był dziekanem Caribbean Graduate School of Theology w Kingston na Jamajce, aby pojechać tam i nauczać teologii Starego Testamentu w styczniu. Zadzwoił do mnie latem. Jak możesz sobie wyobrazić, gdy zaproszenie nadeszło w styczniu na Jamajkę, Duch Święty spłynął na mnie i przyjąłem ofertę.

To był bardzo dobry czas. Uczyłem w nocy. I tak, rano, było 80 stopni, leżałem na słońcu.

A potem poszłam i przejrzałam swoje notatki z wykładu. I patrzyłam na Księgę Rodzaju 1:2 i myślałam, co tu się naprawdę dzieje? Meredith Kline w swoich pismach lubi myśleć o Duchu jako o świadku przymierza. Myślę, że Księga Rodzaju 1:31 daje lepsze świadectwo.

Bóg widzi to wszystko i mówi, że jest dobre. Ale wiemy, że Duch jest zaangażowany, a w Jana 1, Słowo jest zaangażowane. I pomyślałem, co jeśli weźmiemy posługę wcielonego Słowa jako paradygmat i zasugerujemy, że coś równoległego do tego działa się z przedwcielonym Słowem? Wiemy, że wszystkie rzeczy zostały stworzone przez to przedwcielone Słowo.

I tak oto doszedłem do tego. Wiemy, że poprzez wcielone Słowo, w wcielony Słów, w tym przypadku Duch działa poprzez wcielone Słowo, aby tworzyć dzieła królestwa i słowa mocy. To również należy rozumieć, nawiasem mówiąc, w odniesieniu do posługi Jezusa.

Wszystko, co Jezus uczynił, było przez Ducha. Powiedział, słowa, które mówię, są słowami, które daje mi Ojciec, a słowa, które mówię do was, są Duchem, Jana 6:63. Kiedy wypędzał demony, było to przez Ducha, a kiedy uzdrawiał, wiemy, że było to przez Ducha, ponieważ uzdrawianie jest darem Ducha.

Tak więc, to w dużej mierze Duch działa poprzez Słowo, aby dokonać dzieł, które widzieliśmy z wcielonym Synem. Nawiasem mówiąc, myślę, że może sposób, w jaki rozumiałbym to o Duchu, jest taki, że jeśli mógłbym to ująć w ten sposób, mówiąc o trójjedynym Bogu, jak wiele możesz naprawdę zrozumieć z tego, co się w nim dzieje? Ale Paweł mówi, że nikt nie zna człowieka tak, jak Duch człowieka, i tak samo jest z Duchem Bożym. On bada głębokie rzeczy Boże.

Myślę, że Duch Święty jest w pewnym sensie Bogiem w swojej najbardziej intymnej postaci. A więc jeśli zgrzeszysz przeciwko Duchowi, to jest to niewybaczalny grzech, o którym czytasz w Ewangelii Marka 3, ponieważ wypędza demony przez Ducha, a oni mówią, no cóż, to przez Księcia Demonów, a Jezus ich ostrzega. Jest każdy grzech, którego człowiek się dopuszcza, nawet bluźnierstwo przeciwko Ojcu lub Synowi, które może zostać popełnione, ale jest grzech przeciwko Duchowi, który nie może zostać wybaczony w tym wieku ani w wieku przyszłym.

I myślę, że to dlatego. Ale w każdym razie, to jest tutaj paradygmat. To Duch działa poprzez Syna, aby produkować rzeczy królestwa.

Propozycja jest taka, że w opisie stworzenia Duch działał poprzez przedwcielone Słowo, aby wytworzyć te słowa i dzieła królestwa. Więc kiedy czytamy, niech stanie się światłość, te słowa, proponowałbym, są Duchem, były Duchem. Tak jak powiedział Jezus, moje słowa są Duchem, z dużej litery S. Tak więc Duch, w opisie stworzenia, działał poprzez przedwcielone Syna, aby wytworzyć słowa, które dokonały stworzenia.

Duch jest tym, który dokonał rzeczy w tym sensie. Cóż, pracując na tej podstawie, proponujemy to, patrząc na okres przed upadkiem, a następnie po upadku. Ojciec sprawia, że Duch działa poprzez Słowo przedwcielone, aby wykonać dzieło królestwa.

Jeśli przyjrzymy się tej części, wcielone Słowo było podstawą tej propozycji. Ojciec sprawia, że Duch działa poprzez wcielone Słowo, aby wykonać pracę królestwa. Wiemy, że teraz Ojciec i Syn posyłają Ducha, aby działał w kościele i poprzez niego, aby wykonać pracę królestwa.

I można by rzec, że w okresie, powiedzmy, starego przymierza, kiedy ono działało, lub nawet wcześniej, z Noem lub Abrahamem, Ojciec i Syn sprawiali, że Duch działał przez proroka, aby wykonać dzieło królestwa. Ten prosty paradygmat wydaje się mieć sens. Części dotyczące wcielonego Słowa, kościoła i myślę, że także proroków Starego Testamentu są ładne; myślę, że wszyscy moglibyśmy się z nimi zgodzić.

Kwestią otwartą do dyskusji jest, czy to jest dynamika, która miała miejsce podczas stworzenia? Myślę, że jest na to wskazówka. Z pewnością, jeśli to prawda, Bóg jest pokazany jako bardzo konsekwentny w sposobie, w jaki wybiera działanie. Stąd główny paradygmat, którym zakończymy ten pierwszy wykład.

Bóg działa przez swojego Ducha poprzez Słowo, postać proroka, by walczyć i pokonać swoich wrogów. Ale to oczywiście miałoby miejsce dopiero po upadku, ponieważ przed upadkiem nie było wrogów. Następnie ustanawia przymierze z ludem, gdzie są ludzie.

Czasami początkowo jest to tylko jedna osoba i rodzina, jak w przypadku Noego, a potem kilka osób więcej z Abrahamem. Ale to przymierze ustanowiło tych partnerów przymierza, wasali, jako lud Boży. I znowu, gdy nadchodzą właściwe czasy, ustanawia świątynię pośród nich.

Tak więc w pierwotnym przymierzu byłby to Eden. A w przymierzu Mojżeszowym byłby to przybytek i świątynia. A w nowym przymierzu bylibyśmy to my, ponieważ On chce mieszkać pośród nas.

Na tym poprzestaniemy.

To jest dr Jeffrey Niehaus w swoim nauczaniu o teologii biblijnej. To jest sesja 1, Przymierze Adamowe, Część 1.